

Не! Спешно

- И Ведбал ми предложи същото, - каза редакторът с въздишка. - Уви, нищо не може да се направи...

И Ведбал предложил същото! Значи, едниомислие! Та ние сме били едниомислящи братя!

- Разгеле... Ще можете ли да ни кажете, кой е този Ведбал? - запита някой от нас.

Редакторът отвърна:

- Ще позволите, но ние сме нещо като... тайна организация. И на Ведбал на удовлетворих любопитството, - пита ме за вас, за други... И вие също любопитство няма да задоволя...

- Тайна организация? Но, нали "К" во да е" спира? Значи, и организация не съществува вече?

Това беше казано от мене с трагизъм. Колю Обърна гърб, навярно да не се видят просълзените му очи. Тогава редакторът Лон се изправи - досега седеше с праметнати връз писалището крака, и заяви сериозно, важно и категорично:

- Ние спираме само временно. Ние свиваме знамената за по-добри дни. Кводаистите, обаче, продължават да съществуват. Те са били, те са и ще бъдат. Но, недейте на никога да разправяте. Ние сме организации. Ние трябва да умееме да мълчиме. До скоро виждане!

Хай, дявол да го вземе - та ние наистина сме били нещо повече, отколкото сме се мислили досега! Бе случайно, значи, не можеме и тайнствения Ведбал да открием, ето вече толкова време...

"К" во да е" спря за добро. Кой знае още колко време щяхме да хабиeme в неговите гостоприемни страници. Но най-важното: със спирането си този вестник стана причина да побързаме и да догоним бляна - да издаваме и да редактираме наше, свое литературно хумористично списание, в по-голям стил, без "кводаизми".

И така, през 1915 година - същата, значи, ние пристъпихме към издаване на седмично литературно-хумористично списание "Родна лира". Първото ни желание беше да не наподобяваме с нищо онзи вестник - "орган на българските масажии и зевзеци", нито по външен вид, нито с безконтролно тъкане на страниците с каквото и да било. Без самият ние, като редактори, да сме имали някакъв особено възмъжал критерий, все пак съзнавахме, че от татък, в онзи вестник, се е печатило всичко, което е постъпвало в редакцията; направо, без редакторски надзор и ретуп. А колко благодатен е редакторският червен молив! Колко много може да помогне на млади, още неукрепнали сили! В такива големи задачи се нагърбвахме ние, "укрепналите".

Не! Велики